

Sygn. akt: I C 258/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Robert Wysocki
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. B.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.006,98zł (trzy tysiące sześć złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 7 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie - z tymi odsetkami;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- zasądza od pozwanej A. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 491,88zł (czteryście dziewięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 258/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko A. B. pozew o zapłatę kwoty 4383,14 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki pieniężnej nr (...) wypłaconej w dniu 23 maja 2016 roku, na mocy której powód zobowiązał się udzielić pozwanej pożyczki w kwocie 3 500,00 zł, a pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat. Z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia, powód wypowiedział przedmiotową umowę, a cała należność wynikająca z umowy stała się wymagalna. Powód podkreślił, iż podejmował próby mediacji z pozwaną, jednak pozwana zadłużenia nie spłaciła. Na

dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 2.916,68 zł. tytułem niespłaconych rat kapitałowych, kwota 90,30 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 10% naliczonych od kwoty 2916,68 zł. od dnia następnego po dniu zapłaty ostatniej raty pożyczki tj. od dnia 15 sierpnia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu to jest do dnia 6 grudnia 2016 roku, 123,00 zł. tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu, kwota 49,00 zł. tytułem kosztu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, kwota 1129 zł. tytułem opłaty przygotowawczej, kwota 75,00 zł. tytułem opłaty administracyjnej.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowny w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z 21 lutego 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana A. B. nie złożyła odpowiedzi na pozew, prawidłowo wezwana i pouczona o skutkach niestawiennictwa, stawiała się na terminy rozpraw w dniach 4 lipca 2017 roku oraz 17 lipca 2017 roku, złożyła w niniejszej sprawie wyjaśnienia w których wskazała, iż zawarła z powodem umowę pożyczki z tytułu której otrzymała 3.500 złotych . Pożyczka ta miała zostać spłacona zgodnie z harmonogramem w ratach, pozwana wyjaśniła, iż spłaciła 3 raty, na dowód czego przedłożyła potwierdzenia o dokonanych płatnościach. Pozwana wyjaśniła, iż przestała płacić raty gdyż pogorszyła się jej sytuacja materialna na skutek ustania związku partnerskiego. Ponadto pozwana zakwestionowała kwoty jakich dochodzi powód z tytułu kosztu przygotowania i wysyłki monitów, kosztu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, opłaty przygotowawczej, opłaty administracyjnej wskazując, iż nie miała ona możliwości dokonania zmian w umowie w zakresie tych kwot oraz że kwoty te są wygórowane.

W dniu 17 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał w sprawie wyrok, w którym powództwo uwzględnił co do kwoty 3.006,98 zł, a w pozostałym zakresie oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2016 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną A. B. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 3 500,00 zł, na okres 18 miesięcy od daty wypłaty pożyczki. Pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki w terminach płatności określonych zgodnie z umową i harmonogramem.

bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki k. 9-17

Pozwana nie dokonała w terminie określonym w harmonogramie czwartej raty pożyczki, w związku z czym powód wezwał pozwaną do dobrowolnego uregulowania w terminie do 10 października 2016 roku kwoty 367,59 zł.

bezsporne, ponadto dowód: monit z dnia 03/10/2016r. k. 19

Pismem z dnia 19 października 2016 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty

416,59 zł

dowód: wezwanie do zapłaty. k. 20

W dniu 4 listopada 2016 roku powód wystosował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 465,59 zł. do dnia 11 listopada 2016 roku.

dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 21

Pismem z dnia 21 listopada 2016 roku powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia i wezwał pozwaną do zapłaty całości wymagalnego zadłużenia w łącznej kwocie 4.398,50 zł. w terminie do 5 grudnia 2016 roku.

dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki oraz ostateczne wezwanie do zapłaty z

dnia 21 listopada 2016 roku; k. 22

Pozwana A. B. wpłaciła na poczet umowy pożyczki trzy raty kapitałowe zgodnie z przesłanym jej harmonogramem spłat z dnia 6 czerwca 2017 roku.

dowód: wydruki przelewów bankowych na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.; k. 45-47

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki wraz z odsetkami i kosztami administracyjnymi, przygotowawczymi oraz windykacyjnymi wynikającego z umowy zawartej z pozwaną.

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Pozwana przyznała, że zawarła umowę na którą powoływał się powód oraz, że nie wywiązała się z warunków tej umowy. Jednak zakwestionowała kwoty jakich dochodzi powód z tytułu kosztu przygotowania i wysyłki monitów, kosztu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, opłaty przygotowawczej, opłaty administracyjnej wskazując, iż nie miała ona możliwości dokonania zmian w umowie w zakresie tych kwot oraz że kwoty te są wygórowane. Pozwana nie uznała więc powództwa w zakresie wyżej wskazanym, stąd Sąd nie może wywodzić skutków wynikających z art. 213 k.p.c. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Ponadto strona powodowa nie stawiała się na termin rozprawy i w żaden sposób nie ustosunkowała się do twierdzeń pozwanej.

Zdaniem sądu przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W ocenie Sądu, zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości, albowiem powód dochodził oprócz spłaty kapitału pożyczki wraz z odsetkami także zwrotu opłat administracyjnych, przygotowawczych i windykacyjnych stanowiących ponad 39% kwoty udzielonej pożyczki.

Podkreślenia wymaga fakt, iż strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecniczą obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

Wątpliwości Sądu budziły wskazane przez powoda składniki zobowiązania, a mianowicie obciążenie pozwanej obowiązkiem uiszczenia następujących opłat: kwoty 123,00 zł tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu, kwoty 49,00 zł tytułem kosztu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, kwoty 1129,00 zł tytułem opłaty

przygotowawczej oraz kwoty 75,00 zł. tytułem opłaty administracyjnej. Zauważyć należy, że te dochodzone opłaty i należności stanowią łącznie blisko 39% sumy pożyczki.

Nie ulega wątpliwości, że strony postępowania łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy zawartej w dniu 19 maja 2016 roku były dla ich stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia umowy. Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej wynikającej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez przedsiębiorcę (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07).

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustawodawca wskazał w art. 385¹ § 3 k.c., że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Jednocześnie stosownie do art. 385¹ § 4 k.c. ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Oznacza to, że w znacznej liczbie przypadków ciężar dowodu będzie spoczywał na przedsiębiorcy udzielającym pożyczki.

O rażącym naruszeniu interesów konsumenta można mówić w sytuacji nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku zobowiązaniowym, natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom będzie miało miejsce wtedy, gdy w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego partner konsumenta tworzy takie klauzule umowne, które godzą w równowagę kontraktową stosunku.

Ponadto należy wskazać, że zgodnie z art. 483 § 1 k.c. w przypadku nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego wykluczone jest zastrzeżenie kary umownej, która miałaby charakter odszkodowawczy. Funkcję odszkodowawczą pełnią bowiem w przypadku tego rodzaju zobowiązania odsetki za opóźnienie zastrzeżone na podstawie art. 481 § 1 k.c. (por. Marcin Lemkowski „Odsetki cywilnoprawne”, wyd. Wolter Kluwer Polska sp. z o.o., Warszawa 2007, str. 95 i n.). Wysokość odsetek jest natomiast limitowana treścią przepisu art. 359 § 2¹ k.c., który wprowadza maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnych. Inne należności dochodzone z tytułu zawartej umowy kredytowej, w tym koszty upomnień, wezwań i opłat, powód winien wykazać, że zostały one rzeczywiście poniesione przez powoda bądź poprzedniego wierzyciela.

Zdaniem Sądu, dodatkowe koszty pożyczki obejmujące opłatę przygotowawczą, opłatę administracyjną i koszty działań upominawczo-windykacyjnych zostały określone na zawyżonym, niezajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie. Opłaty te zostały ustalone w stałej zryczałtowanej kwocie, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanej jako konsumenta, stanowiło bowiem dodatkową karę umowną za nienależyte wykonanie umowy.

Zapisy umowy pożyczki przewidujące obowiązek ponoszenia dodatkowych opłat są również sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Wprawdzie wysokość opłaty przygotowawczej, opłaty administracyjnej i kosztów działań upominawczo-windykacyjnych została ustalona umową pożyczki, a pozwana, składając podpis pod umową, zgodziła się na ich ponoszenie, to jednak swoboda umów nie jest całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Zgodnie z art. 353¹ k.p.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego.

Analizując zasadność poszczególnych opłat dodatkowych, należy zauważyć, że strona powodowa nie wykazała w toku niniejszego postępowania dwóch okoliczności – po pierwsze, aby opłaty te były rzeczywiście niezbędne z punktu widzenia realizacji obowiązków umowy pożyczki, a po drugie, że poniosła je w wysokości wskazanej w umowie pożyczki. Opłata przygotowawcza miała służyć pokryciu poniesionych przez pożyczkodawcę kosztów czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, do których przykładowo należały koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy u klienta oraz badanie zdolności klienta do spłaty pożyczki. Powód nie podał nawet, czy i ewentualnie w jaki sposób zweryfikował zdolność kredytową strony pozwanej ani nie wskazał, że poniósł z tego tytułu jakiegokolwiek wydatki. W ocenie Sądu, nie można w tym zakresie opierać się wyłącznie na twierdzeniach powoda i samym zapisie umownym.

Opłata administracyjna miała natomiast charakter comiesięcznej opłaty w wysokości 25,00 zł i obejmowała czynności związane z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków klienta, a także usługi contact center dla klienta oraz wysyłki komunikatów sms. Czynności te stanowią przejaw bieżącej działalności powoda jako podmiotu zajmującego się profesjonalnie udzielaniem pożyczek. Opłata ta powinna, podobnie jak w przypadku opłaty przygotowawczej, obciążać pozwanego jedynie w zakresie rzeczywiście poniesionych wydatków, których z całą pewnością nie stanowi gotowość do obsługi wniosków klienta, infolinii (contact center) czy wysyłania wiadomości sms. Powód nawet nie wskazywał, że tego rodzaju czynności były na rzecz pozwanej wykonywane. Samo zarządzanie kontem umowy i sprawdzanie terminowości płatności są czynnościami prostymi, niewymagającymi dużego nakładu czasu i pracy oraz w zasadzie polegają na sprawdzeniu, czy rata pożyczki wpłynęła na rachunek strony powodowej w terminie określonym w harmonogramie spłat.

Istotne jest przy tym, że zgodnie z harmonogramem spłat (k. 17) pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę w 18 miesięcznych ratach płatnych do: 19 każdego miesiąca począwszy od miesiąca czerwca 2016 roku w kwocie 194,44 zł. za wyjątkiem ostatniej raty która wynosi 194,52 zł. Opłata administracyjna miała być płatna każdorazowo co miesiąc, a opłata przygotowawcza rozłożona proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo z każdą ratą. Obie wspomniane opłaty w skali jednego miesiąca wynosiły 100,28 zł., podczas gdy rata kapitału pożyczki – 194,44 zł. Zestawienie powyższych danych jednoznacznie pokazuje, że dodatkowe opłaty obciążające pozwanego stanowią ok. 52% kapitału pożyczki. Zastrzeżenie konieczności ich zapłaty, niezależnie od konieczności uiszczenia samych odsetek a także odsetek na wypadek np. nieterminowej spłaty zadłużenia, stanowi dla pozwanej, dodatkową kare umowną, która jak powyżej wskazano jest niedopuszczalna w świadczeniach pieniężnych.

Sąd nie znalazł również podstawy do obciążenia pozwanej kosztami działań określonych w umowie pożyczki jako upominawczo-windykacyjne. Nawiązując do treści umowy pożyczki z dnia 19 maja 2016 roku (k. 9-16), należy wskazać, że w pkt 13 określono uprawnienie strony powodowej do obciążenia pożyczkobiorcy w przypadku opóźnienia w terminowej spłacie zadłużenia kosztami działań upominawczo-windykacyjnych. Zastrzeżone przez stronę powodową koszty obejmują koszty przygotowania i wysłania pism stanowiących pierwszy monit (25,00 zł), wezwanie do zapłaty (49,00 zł), ostateczne wezwanie do zapłaty (49,00 zł). Zdaniem Sądu, koszty te nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wspomnianych czynności. Są to koszty nadmierne, a wręcz nawet rażąco wygórowane, nie mają żadnego racjonalnego uzasadnienia i ekonomicznego powiązania z faktycznie poniesionymi wydatkami. Powód narzucił pozwanemu zawyżony taryfikator opłat, kierując się wyłącznie własnym partykularnym interesem. Opłaty te stanowiły nie tylko niczym nieuzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy. Dla przykładu można również wskazać koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego w kwocie 49,00 zł. Umowa

pożyczki z dnia 19 maja 2016 roku nie zawiera definicji postępowania windykacyjnego, nie wskazuje, na czym miałyby ono polegać i jakie czynności w jego ramach miałyby być podejmowane, co pozwoliłoby zweryfikować wysokość kosztów w tym przedmiocie. Co więcej, już skierowanie do pożyczkobiorcy monitu i wezwań do zapłaty stanowi przejaw działań windykacyjnych, a więc takich, które zmierzają do wyegzekwowania od dłużnika należnego wierzycielowi świadczenia. Po skierowaniu do pozwanej ostatecznego wezwania do zapłaty i braku spłaty zadłużenia strona powodowa skierowała sprawę na drogę postępowania sądowego, domagając się jednocześnie zasądzenia od strony pozwanej poniesionych z tego tytułu kosztów. Opłata została naliczona w sposób automatyczny po upływie terminu zapłaty określonego w ostatecznym wezwaniu do zapłaty, mimo że faktycznie żadne dalsze działania windykacyjne nie były prowadzone, a przynajmniej nic takiego nie zostało wykazane w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przerwania na pożyczkobiorcę kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek. Koszty takowe są bowiem związane z normalnym ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych i powinny być wliczone przez przedsiębiorcę w koszty bieżącej działalności (każdy pożyczkodawca będący przedsiębiorcą musi się liczyć z tym, że będzie musiał podejmować działania mające na celu odzyskanie udzielonej pożyczki).

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu zasadnym było uznać żądanie w zakresie kwoty 3006,98 zł tytułem niespłaconych rat kapitałowych w kwocie 2916,68 zł. oraz skapitalizowanych odsetek w kwocie 90,30 zł naliczonych od dnia 15 sierpnia 2016 roku do dnia 6 grudnia 2016 roku.

W pozostałym zakresie tj. w zakresie kwoty 1376,16 zł, na którą składały się koszty: przygotowania i wysyłki monitu, wezwania o zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty w kwocie 123,00 zł, przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego w kwocie 49,00 zł, opłaty przygotowawczej w kwocie 1129,16 zł oraz opłaty administracyjnej w kwocie 75,00 zł – powództwo podlegało oddaleniu jako bezpodstawne.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że powód żądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty 4383,14 zł, jak również, że roszczenie powoda zostało uwzględnione w zakresie kwoty 3006,98 zł tj. w 68%.

Do niezbędnych kosztów po stronie powoda zaliczono uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 30,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, co łącznie dało kwotę 947,00 zł. Przyjmując, iż powód wygrał w 68%, zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę ,491,88 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.